Р Е Ш Е Н И Е
№ 3165

гр. София, 12.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 14 състав,** в публично заседание на 14.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Наталия Г Дринова, като разгледа дело номер **93** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалбата от с която на жалбоподателя - полицейски инспектор VI степен, категория „Г" в Група „Охрана на обществения ред" при Сектор „Охранителна Полиция" в същото управление, е наложено дисциплинарно наказание „порицание", за срок от шест месеца.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания административен акт, като твърди: че не е извършил нарушение, а от мотивите на заповедта не ставало ясно, извършването на какво нарушение му е вменено; не са спазени изискванията за форма на заповедта. В съдебното производство лично и с помощта на упълномощен адвокат Е. Й. поддържа жалбата и искането за отмяна на оспорената заповед. Претендира разноски за водене на делото. Представя и писмена защита.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност и правилност на административния акт. Желае юрисконсултско възнаграждение

Доказателствата, съставляващи административната преписка дават основание на Съда да приеме следната фактическа обстановка.

Подателят на жалбата Б. К. И., през периода 18 – 19 ноември, 2013 г. е изпълнявал задължения като полицейски инспектор VI-та степен, в Група „Охрана на обществения

ред“ при Сектор „Охранителна Полиция“ на 02 РУП – СДВР. Според приложената на л. 40 от делото характеристика (т. III, изр. първо) длъжността „полицейски инспектор VI-та степен“ е свързана с „организиране, контролиране и отговорност за цялостната дейност на повереното подразделение“. В оспорваната заповед, като причини и основания за налагане на дисциплинарното наказание са изложени следните обстоятелства, във връзка с прието неизпълнение от страна на полицейския служител, на издадено от началника на 02 РУП – СДВР Разпореждане, рег. № 57070/18.11.2013 г. (л. 32 от делото). Обстоятелствата са били установени след извършена проверка от главен инспектор В. К. - началник на Сектор „Охранителна Полиция“, към който се числял и жалбоподателят И.. Резултатите от проверката са обобщени в Справка, рег. № 58262/22.11.2013 г. (л. 29), с която е направено и предложение за налагане на дисциплинарното наказание. В справката (абзац първи) еднократно е уточнено, че полицейски инспектор Б. И. е взводен командир на 04 взвод в Група „Охрана на обществения ред“. Дисциплинарнонаказващият орган, за да наложи наказанието е приел, че жалбоподателят, като полицейски инспектор в Група „Охрана на обществения ред“ е извършил нарушение на служебната дисциплина, по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 2 ЗМВР и чл. 227, ал. 1, т. 11 ППЗМВР, изразяващо се в неизпълнение на служебни задължения.

На 26.11.2013 г. жалбоподателят е дал писмени обяснения (л. 27). На 14.12.2013 г. началникът на районното управление, позовавайки се на цитираната по – горе справка (л. 29) и на становище (л. 9) от началника на Сектор „ОП“, изготвил справката, е издал процесната заповед, рег. № з – 831-5/14.12.2013 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД, след като съобрази доводите на жалбоподателя и доказателствата, налични в делото, приема за доказани фактическите обстоятелства, изложени по – горе.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, а по същество е и основателна. Административният орган - ответник е приложил неправилно материалноправните норми на ЗМВР и на ППЗМВР, с които е квалифицирал твърдяното нарушение.

Разпоредбата на чл. 224, ал. 1 ЗМВР предвижда налагане на дисциплинарни наказания за нарушаване на служебната дисциплина, а нарушенията са изброени съответно в ал. 2. Чл. 231 ЗМВР постановява, че дисциплинарните нарушения, извън посочените в чл. 227, ал. 1 тежки нарушения на служебната дисциплина и редът за налагане и изпълнение на дисциплинарните наказания се урежда в правилника за прилагане на закона.

Както се каза по – горе ответникът, за да наложи наказанието е приел, че жалбоподателят, като полицейски инспектор е извършил нарушение на служебната дисциплина, по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 2 ЗМВР и чл. 227, ал. 1, т. 11 ППЗМВР - неизпълнение на служебни задължения. Според дефиницията на § 1, т. 2 ДР ЗМВР „Действия при изпълнение на служебни задължения“ са такива действия или бездействия, които съставляват изпълнението на задължения, произтичащи непосредствено от заеманата длъжност“. Следователно, за да носи дисциплинарна отговорност за нарушение, по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 2 ЗМВР, държавен служител в МВР следва да е осъществил действия и/или бездействия, които е бил задължен да извърши/неизвърши, по силата на нормативно определени задължения, произтичащи непосредствено (пряко) от заеманата длъжност. Длъжността на оспорващия е била „полицейски инспектор“ VI-та степен, съгласно Класификатора на длъжностите в МВР, утвърден със Заповед № Із-3097/ 29.12.2010 г. на министъра.

Общите задължения на служителите от състава на МВР произтичат от установените със специалния закон основни дейности и задачи. Изискванията, правата и задълженията за конкретните длъжности се регламентират с утвърдени от министъра типови и специфични длъжностни характеристики (чл. 163 ППЗМВР). Видно е от представената от ответника типова длъжностна характеристика (л. 40) за длъжността „полицейски инспектор VI - IV степен в Група „Охрана на обществения ред“ в Сектор „Охранителна Полиция“ - СДВР, че част от задълженията са да „организира, ръководи, контролира и отговаря за цялостната дейност на повереното му подразделение; планира, отчита и контролира работата на нарядите и анализира получените резултати; организира разстановката на силите и средствата, съобразно особеностите на оперативната обстановка. Това предполага, че за да е нарушил и/или неизпълнил служебните си задължения, на жалбоподателя Б. И. следва да е поверено конкретно полицейско подразделение, но ръководейки го, той не е организирал и контролирал цялостната му дейност, да не е отчитал и контролирал работата на нарядите, не е организирал разстановката на силите и средствата, съобразно особеностите на оперативната обстановка. Според Съда, за да бъде съобразен с изискванията за форма (чл. 246, ал. 1 ППЗМВР) диспозитивът на дисциплинарното обвинение срещу И. следваше да бъде съобразен със съдържанието, очертано в предходното изречение, но това не е направено. Ответникът не представи вътрешноведомствен административен акт, с който полицейски инспектор Б. И. да е бил определен за командир на 04 взвод, командир на отделение или командир на екип, респ. да му е поверено ръководенето на такова подразделение. Напротив – признава да не е заемал такава длъжност (удостоверение на л. 99), каквато впрочем (командир на взвод) не е предвидена и с Класификатора на длъжностите в МВР. От съдържанието на процесната заповед, макар да не дотам ясно и систематизирано логически и смислово, все пак може да бъде разбрано, че на жалбоподателя, в качеството му на полицейски инспектор е вменено (изр. първо от заповедта) неизпълнение на Разпореждане, рег. № 57070/18.11.2013 г. (л. 32), което касае конкретно „разстановката на силите и средствата за денонощието от 19 часа на 18.11.2013 г., до 19 часа на 19.11.2013 г. От следващите текстове обаче остава впечатлението, че разпореждането като цяло е било компрометирано по вина на жалбоподателя. Дисциплинарното обвинение е формулирано по следния начин: (цитат):

А/ „на 18.11.2013 г., в качеството си на полицейски инспектор, след като се запознал с разпореждането на силите за смяната е извършил промяна на месечен график, рег. № 53798/29.10.2013 г. (л. 37), за което няма приложени докладни записки за извършените промени, със съответните резолюции от преки и по-горестоящи ръководители, променяйки неоснователно изготвеното поименно разпределение на полицейските органи, съгласно даденото разпореждане по чл. 32 за разстановката на силите и средствата за денонощието, с което не е изпълнил императивните разпоредби на чл. 53 от Инструкция № Із -633/25.03.2013 г.“ (л. 63).

След така оформения обвинителен диспозитив са направени следните пояснения: (цитат):

Б/ „в (от) ежедневната ведомост, рег. № 15888/26.08.2013 г. (л. 34) е установено, че за 18 и 19.11.2013 г. разхода на взвода е 9 служителя, от които 4 са в платен годишен отпуск, 3 в отпуск по болест, 1 редовна смяна и 1 – друг разход, но за служителите в платен отпуск не е отбелязано, до коя дата вкл. са в отпуск, като, с оглед на тези

факти пускането на други служители би нарушило нормалното функциониране на подразделението, което ще доведе до невъзможност от покриване на разпоредените маршрути за охрана; заявленията на служителите, ползващи платен годишен отпуск не са оформени по надлежния ред, като върху образеца не е посочено дали исканият отпуск е съгласно графика или извън него, като двама от служителите нямат заявен планиран отпуск, а други двама не фигурират в графика за отпуски, с което инспектор Б. И. не е изпълнил императивните разпоредби на чл. 11, ал. 1 от Инструкция № Із-2453/04.12.2012 г. (л. 79), както и Заповед, рег. № I-2171/22.10.2012 г. (л. 84) за реда за ползване на отпуските".

Предвид така формулираното обвинение, Съдът приема още, че:

А/ извършената от жалбоподателя промяна на 18.11.2013 г. на месечния график (л. 37), която той не отрича да е направил и за която не е имало предварителна санкция от съответния началник, формално представлява дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 1 ЗМВР – „неизпълнение на разпоредбите на този закон и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители. Такова обвинение обаче не му е предявено с оспорената заповед. Освен това, промяната самоволно на ежедневната ведомост не съставлява от обективна страна нарушаване изискването на чл. 53, т. 2 от Инструкция № Із -633/25.03.2013 г." (л. 63). Разпоредбата вменява задължения за „длъжностните лица, определени да извършват ежедневен инструктаж", непосредствено преди провеждането му да изготвят поименно разпределение на полицейските органи, съгласно даденото разпореждане по чл. 32 (има се предвид месечния график на л. 37) за разстановката на силите и средствата за денонощието. Така формулирана, нормата на чл. 53 от инструкцията не изключва правомощието на „длъжностните лица, определени да извършват ежедневен инструктаж", непосредствено преди провеждането му да изготвят от своя страна поименно разпределение на полицейските органи, което да съобразят, освен с разпореждането по чл. 32 и с актуалната оперативна обстановка, след като т. 1 и т. 3 от чл. 53 ги задължават да се запознаят с тази обстановка и да проверят наличността на полицаите, вкл. да се информират за здравословното им състояние. За конкретния случай жалбоподателят, потвърдено и от разпитания като свидетел, полицай Д. А. е променил графика, съобразявайки се именно със здравословното състояние на последния.

Б/ Предвид изложеното до тук, досежно липсата на доказателства за възлагане на жалбоподателя да ръководи конкретно полицейско подразделение, дисциплинарното обвинение се явява недоказано и във втората си част.

Не става ясно от мотивите на заповедта каква е конкретно неговата отговорност за това, че: „според ежедневната ведомост (л. 34) на 18 и 19.11.2013 г. разходът на взвода е 9 служителя, от които 4 са в платен годишен отпуск, 3 в отпуск по болест, 1 редовна смяна и 1 – друг разход, но за служителите в платен отпуск не е отбелязано, до коя дата вкл. са в отпуск, като, с оглед на тези факти пускането на други служители би нарушило нормалното функциониране на подразделението, което ще доведе до невъзможност от покриване на разпоредените маршрути за охрана; заявленията на служителите, ползващи платен годишен отпуск не са оформени по надлежния ред, като върху образеца не е посочено дали исканият отпуск е съгласно графика или извън него, като двама от служителите нямат заявен планиран отпуск, а други двама

не фигурират в графика за отпуски“. С други думи, ответникът не е обосновал и мотивирал тезата си, защо неоформянето по надлежния ред на заявленията за ползване на отпуск (непосочване, дали отпускът е по график) е било задължение на жалбоподателя, както и дали двамата служители, незаявили отпуск и другите двама, нефигуриращи в графика са ползвали неправомерно (без разрешение) отпуск, и вината за това е на „взводния командир“ Б. И..

С чл. 246, ал. 1 ППЗМВР са установени изискванията за форма на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание на държавен служител в МВР. Ответникът в настоящото съдебно производство е пренебрегнал тези изисквания, тъй като оспореният административен акт не съдържа убедителни мотиви, защо наказващият административен орган е приел описаните деяния като неизпълнение на служебните задължения. Напротив, обосновавайки обвинението той е квалифицирал деянията (действия и бездействие) като нарушаване на служебната дисциплина, по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1 ЗМВР. Ответникът е пренебрегнал изискванията за форма на акта и е постановил същия при несъответствие с обсъдените материалноправни норми на ЗМВР. Оспорената заповед, макар издадена от компетентен орган е незаконосъобразна, и като такава подлежи на отмяна, на основанията по чл. 146, т.т. 2, 4 АПК.

Този изход на спора определя като основателна претенцията на жалбоподателя за възстановяване на направените за водене на делото разноски – 10 лева държавна такса и 400 лева заплатено възнаграждение на адвоката - пълномощник.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК Административен съд София - град, 14$^{-ти}$ състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Б. К. И. издадената от началника на 02 Районно управление „Полиция”, при Столична дирекция на вътрешните работи - МВР Заповед, рег. № з – 831-5/14.12.2013 г.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи - МВР да възстанови на Б. К. И. – ЕГН: [ЕГН] направените разноски за държавна такса и възнаграждение за един адвокат, в размер на общо 410 лв. (четиристотин и десет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: